

- Koor: De heilige Hieronymus
Gaaf op het bergpad rustig voort,
Met blijde aandacht neemt hij op
Al wat hij ziet en hoort.
Hij heft zijn handen dankend op
Terwijl hij blijde lacht,
Die blauwe lucht, dat gele zand,
O, welk een kleurenpracht.
- En achter sjokt het ezeltje
Als maar trager voort.
Het grijze kleine ezeltje
Wordt steeds weer aangespoord.
- Hieronymus: Kom ezeltje, kom ezeltje,
Kom, stap maar dapper voort.
Daar boven bij de kloosterpoort
Krijg je een bord met gort.
- Koor: Maar wat is dat, o wat is dat!
Een kreet van pijn, wat zou dat zijn?
Het ezeltje kijkt bang in 't rond
Staat vastgenageld aan de grond.
- Ezeltje: Ik ga niet verder heer -
Ia, ia, ik kan van louter angst niet meer!
- Koor: Daar uit het dichte struikgewas
Een leeuw komt strompelend voort.
Een scherpe wrede doorn heeft
Zo diep zijn poot doorboord.
- De heilige Hieronymus legt op de leeuwakop
Kalmerend, koesterend zijn hand,
Heft dan zijn voorpoot op
En trekt met vastberaden ruk
De doorn uit het vlees.
Een kreet van pijn - dan likt de leeuw
De hand die hem geneest.
Geen grenzen kent zijn dankbaarheid
Zijn helper volgt hij steeds
Het hoge steile bergpad op.
Daar zijn de paters reeds.
- Paters: Een leeuw - een leeuw! Pas op - pas op!
O, wat een woeste kop!
Hieronymus jaag weg dat beest
Hij vreet ons allemaal op!
- Abt: Hieronymus, spreekt streng de abt,
Gij hebt toch wel gehoord
Geen wezen, dat met vlees zich voedt
Eetreedt ooit deze poort.

Koor: Hieronymus haalt nu een bord
Geheel gevuld met gort.

Hieronymus: Kom leeuw, mijn vriend,
Kom, eet dit bord met gort.

Koor: De leeuw trekt wel een vles gezicht.
Maar ach, het is zijn heer die hem gebiedt.
Dus slobbert hij de gort
En vraagt om nog een bord.
Zo trekt de leeuw het klooster in.
Men ziet hen dagelijks gaan,
Gedrieën, als ze halen gaan
Het water van de Jordaan.
Zo is het weer een keer
Dat zij water hadden gehaald.
Een oude man treedt op hen toe
Door groot verdriet bezwaard.

Oude man: Hieronymus, ach help ons toch
Wij zijn in diepe nood -
Ons kind is ziek, het lijdt zo zeer -
Misschien gaat het wel dood.

Koor: Hieronymus spreekt tot de leeuw:

Hieronymus: Gij leeuw, mijn vriend, hoor goed,
Zorg voor het kleine ezeltje
Dat zij het wel behoedt.

Koor: De leeuw gaat liggen in het zand
De ezel loopt rondom
Maar doet hij soms een stap te ver
Dan klinkt een boos gegrom.
Het duurt zo lang, het is zo warm,
De zon staat o zo hoog.
Daar doet de leeuw het ene dicht
En dan het andere oog.

De ezel maakt een vreugdesprong
Loopt distelknabbelend door.
Daar springt een rover op hem af
En grijpt hem bij zijn oor.
Hij snijdt dan snel de riemen door,
Smijt vlug de kruik er af,
Bespringt het arme ezeltje
Rijdt weg in woeste draf. -----

Zzz, zzz, zzz, zzt, zo zoemt een vlieg steeds door.
Besteekt de leeuw zijn neus, zijn oog,
Kruipt dan weer in zijn oor.
De leeuw wordt wakker met een grauw.
Springt toen verschrikt omhoog -
Net achter de verste heuvelrug
Verdwijnt het stel uit 't oog
Een wilde woede pakt hem beet
Hij grijpt de kruik daar aan

Koor: En schudt hem razend heen en weer
Of die 't soms had gedaan,
Zo vindt hem nu Hieronymus,
Dees! richt zeer streng het woord:

Hieronymus: Waar is o leeuw mijn ezeltje -
Heb jij dat dier vermoord?
Kon jij je wilde lust geen baas?
Is dat je koningswoord?
Jij! Koning eens - Een lastdier thans -
Als ezel drijf ik je voort.

Koor: De leeuw brult smartelijk van leed,
Die smaad hem aangedaan,
Maar buigt zich dan deemoedig neer
En laat zijn heer begaan. ----

Zo wordt de fiere leeuwerug
Steeds met de kruik belaân
En sleept als lastdier immer weer
De drank van de Jordaan.

Nooit geeft de leeuw de moed toch op
En altijd dwaalt hij rond,
Is hij eens vrij, of hij 't spoor
Van 't ezeltje ook vond.

Eens staat hij op een heuvelrug
En ziet een karavaan -----
Daar - daar - te midden van de groep
Ziet hij zijn ezel gaan!

Met triomfantelijk luid gebrul
Springt hij - plof - in de groep -----
Verschrikte dolle renpartij
Een jammerend hulpgeroep.
Kamelen, drijvers rollen rond
En tollen heen en weer.
Zij pogen wel een wilde vlucht,
Maar steeds de leeuw hen keert.
Ja als een grote herdershond
Drijft hij het heel geval
Kamelen, drijvers, ezeltje
Fluks naar de kloosterstal.

Daar als een schildwacht post hij nu -
Loopt statig heen en weer.
En wacht dus zo de terugkomst van
Hieronymus, zijn heer.

Als deze eindelijk verschijnt
Grijpt de leeuw de rover beet
En sleurt hem naar Hieronymus -
De dief slaakt bang een kreet,
De arme is geheel van streek.

Rover: Ja heer, ik deed het al -
 Verlos me van die woeste leeuw -
 Uw ezel was 't die ik stal.

Koor: En alle drijvers roepen mee
 Met klagend hulpgeschreeuw:

Drijvers: Genâ! Genâ! Neem alles af -
 Verlos ons van die leeuw!

Koor: De heilige Hieronymus
 Ziet de rovers vriendelijk aan.

Hieronymus: Dat je ons ezeltje gekaapt
 Was vas: niet wel gedaan.
 Maar zeker is dat déze schrik
 Een maning is, en dat voortaan
 Je, wat een ander toebehoort
 Met rust zult lateh staan.

Kom mee - een kleine lafenis
 Zal zeker welkom zijn
 Na al die angst die je doorstond
 Door deze vriend van mij.

Koor: Dan legt Hieronymus zijn hand,
 Hoe lang was 't niet geschied,
 Liefkozend op de leeuw en spreekt:

Hieronymus: Vergeef mij het verdriet
 Mijn vriend, vergeef mij wat ik deed,
 Het onrecht je gedaan
 Nooit zal ik twijf'len meer aan jou
 Je blijft mijn vriend voortaan.

-o